

Pacte per la família en clau nacional, ara

written by Llorenç Prats | 17 de febrer de 2026

La família i tot el que significa té la seva raó de ser com estructura nacional. És la unió de famílies el que configura una nació. Catalunya ho ha de poder dir, al marge d'Espanya i França. No sols per raons polítiques sinó perquè és una evidència natural.

De la mateixa manera que la independència de Catalunya es val bàsicament per raons de seguretat nacional. En el cas de la família, igualment ho és per raons de vertebració nacional. Voler-ho justificar amb arguments d'eficàcia i rendiment, tant una cosa com l'altra, pot servir com una extensió de la seva necessitat, però no com una aproximació autèntica al que realment són i ens permeten explicar-nos.

La família, com la nació, és una estructura que pertany a l'ordre natural, passi el que passi amb les ajudes públiques, els pressupostos de les institucions o els estímuls fiscals. La família i la nació sobreviuran, patiran i, efectivament, en segons quins entorns poden quedar malmeses. Vet aquí com la guerra cultural en la qual ens trobem immersos és clau que sigui ben entesa.

Són les conviccions les que fan les fidelitats, i les bàsiques són la família i la nació. Els fills i la pàtria. Però la societat que volem està amenaçada si ambdós pilars trontollen i queden afeblits. I són indissociables. I Catalunya no pot ser una excepció. De fet, no ho és, perquè ho diem i sabem el que falla. Sense família, la principal víctima és la natalitat, i sense natalitat l'herència queda morta i la nació afeblida.

Si bé és cert que hi ha condicions externes que ajuden o perjudiquen les famílies i les nacions, aquestes saben com

adaptar-se per sobreviure. El terreny de la família, com el de la nació, és el terreny de les arrels humanes i l'instint permanent per discernir el realment important del que és superficial o sense sentit.

Estem amoïnats per la deriva de la família originària, la tradicional, com ho estem amb l'embat que pateix la nació, la del territori, les tradicions i la història. Però les causes són comunes: la globalització, les lleis del capitalisme ultraliberal i les ideologies crematístiques o bonistes. La rapidesa en què se succeeixen els esdeveniments, en onades impetuoses, encara ho fan tot més difícil, per reaccionar i per reeixir.

Des de la infància fins a la vellesa, l'ésser humà viu amenaçat, i la por queda impresa en les reaccions més bàsiques. És des d'aquí, que la família i la nació esdevenen els castells on sentir-nos segurs i tranquils. Ens calen aquestes estructures i les hem de reivindicar per igual, tot sabent que sempre hi seran, però que necessiten atenció i promoció. Si passa això, tota la resta, en forma de polítiques fiscals o subvencions, vindrà sol.